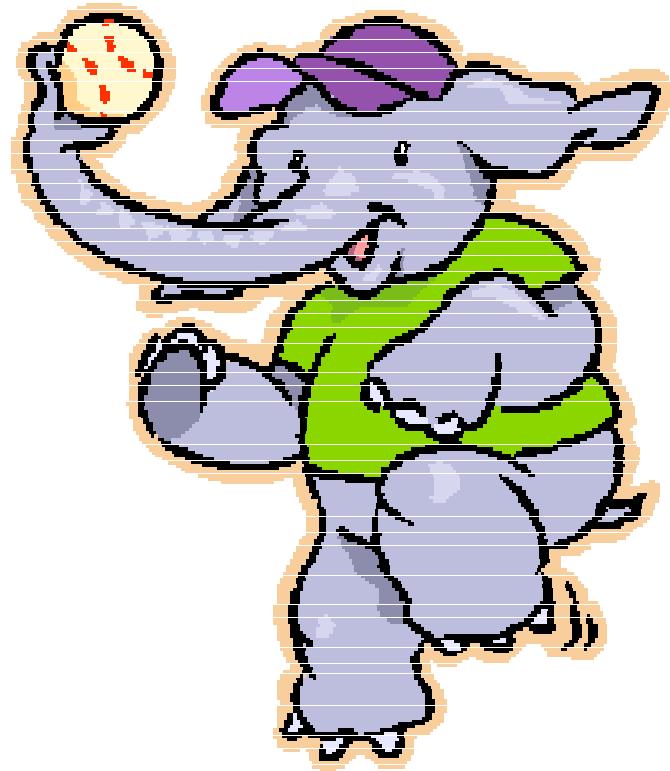
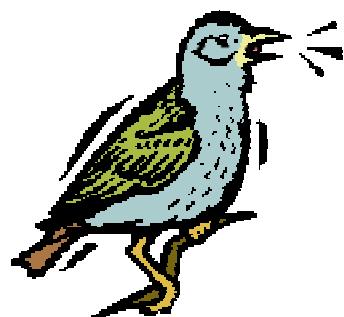

קובי הפיל מפליג באגם

בוז'ינה לבoso

היה בוקר אביבי. בשמיים הכחולים שיחקו עננים קטנים. רוח קלה העיפה אותם אל השמש.

"אהיה ראשונה!" קראה העננה קטית. לא אני אשיג אותה" קרא ענן יוסי הלבן. האנקורים על הגג האדום הבינו על המשחקים והשתוממו קצת מהמראה.

קרן אור זהובה ודקיקה עברה בין הציפוריים ונכנסה לחדרו של קובי. הפיל הקטן סיבב את החדק ושקע עמוק יותר בכרית.

הקרן דגדגה אותו באוזן הווורודה, אך הפיל רק משך את השמיכת הכחולה שלו מעל הראש.

הקרן הסתובבה קצת בחדר ובסוף נעה בכוון מצלות זכוכית תלויות תחת התקירה.

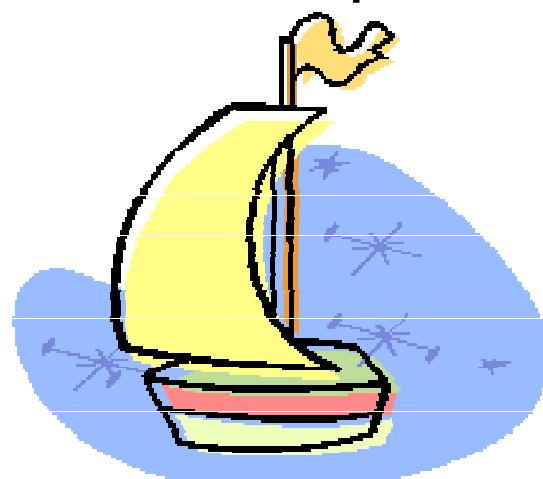
"רוח! רוח!" קראה. רוח חייכנית הרימה את הווילון ונשבה בכל כוחה "פהוואו! פהוואו!" המצלות צלצלו "דין-דין". קובי התמתה ופייה בכל כוחו כשהוא מיישר את חdkו "טרוואו!" חרצ. הקרן זההבה התiyaשבה על אףו. "ווא, בוקר טוב קרני" אמר קובי הפיל.

"בוקר טוב קובי, הבאתי לך חדשות"

אמרה הקרן קרני

"הבוקר ראיתי ספינת מפרשים על האגם" לחשה Caino בסוד.

"ספינת מפרשים!!" עיניו

של קובי התרחבו ונעשו גדולות כמו שזיפים. "נפליג, נפליג סביב האגם" קרא פילון וקף מהמיתה "אני חייב לאروم!" הוא התחיל לחטט בין הצעצועים שב חדר. בסוף לבש מכנסיים לבנים וכובע קש עם תרמיל גב וצרור בלונים צבעוניים העמד ליד הדלת.

קרני הביטה דרך החלון. הרחוב היה ריק, אר מואר בשמש. נשמעה אওשה של עליים

ירוקים ועסיסיים.
הכל הצבע על
הרפטקה.
דרך פנינה!
שרקה הקאן
קרני ייחד עם
קובי הם גלשו

למטה במרץ.
"בום" נפל פילון על גוש דשא. הם הסתכלו סביב ורצו דרך העיירה, הישנה עדין,
אל רציף האגם.
מפרשים לבנים התנופפו ברוח. בראוי של המים השתקפו ההרים החוממים. קרני
יחד עם קובי עלו על המזה. "ראה! שם!" קרא הפיל "שם עומדת ספינת

המפרשים שלנו". הם רצו הלאה בלי לשים לב לסייעות גדולות וקטנות הקשורות לזמן, עד שהגיעו לספינה שלהם.

"כמה יפה" שרה קרני כשהיא מAIRה על המפרשים. שניהם נכנסו פנימה ושררו את החבלים. הרוח נשבה בכל כוחה, המפרש התנפח והם הפליגו על הגלים.

"הידד!! כמה יפה!" קרא קובי הפיל כשהוא מכונן את המפרשים בחבלים וסרט צבעוני שעל כובעו מתנופף ברוח.

ימינה, שמאלה, ישר, בסיבובים, הידדים השתובו על המים. מרוב שמחה לא הרגישו כלל שנכנסו בין קני הסוף.

המפרשים שקוו והספינה נעזרה במקום.

בין קני הסוף הירוקים הם שמעו פתאות בכיו חרישי.

"וְי! וְי! וְי!" בכתה צפראדע קטנה שישבה על אבן אפורה, מכוסה באזוב.

"מה קרה לך?" שאל קובי הפיל.

"אני אומללה" ענתה הצפראדע. "היהתי רוצה לראות אגמים אחרים ולהכיר צפראדים אחרים אבל איןני יכולה לזהז מכאן" הסבירה. "מדוע לא תשחיז?" שאלה הקרון.

"לא, כאן אני יכולה לשחות רק סביב האגם, ואני רוצה לעוף, כמו ציפורים" סימה הצפרדעת בבכי.

קובי ה필 התחל להרהר חזק עד שמצחו התקמט. פתאום הרים את החדק, "אני יודע!" אמר "תעופי על הבלוניים שלי." הוא קשור את צורו הבלוניים הצבעוניים לרגלה של הצפרדעת.

לאט, לאט הצפרדעת תחילה להתרום מעל המים.

"אני עפה! אני עפה!" קראה בשמחה. היא נפנפה להם עוד מלמעלה לאות פרידה והתרוממה גבוה אל העננים, לגלוות עולם חדש.

פתאום רוח חזקה נשבה במפרשים והמים באגם החסיכו. קרני רק בקושי יכלה להחזיק את החבל המפרש.

"לאט, קובי" ביקשה. "איןני יכול" הפilon ניסה לתפוס את המפרש המתנווף הנה והנה. הספינה נעה לכoon סלעים.

"קובי, לא לכاؤ!" קראה קרני עצמה את עיניה. במאיץ רב הפיל כוון את הספינה אל החוף החול. הם הגיעו לחוף מלא חוץ. "אל תדאגי" אמר קובי כדי להרגישה את הקורן. קרני הביטה סביב בחשדנות. "קובי, איך נחזור? הגדה השנייה רחוקה כל כך."

פתרונות שמעו רשות קל. מתחת לסלע יצא עכבר קטן ורוד והבט עליהם.

"אני עכבר" אמר כשהוא מתקרב אליהם. "נעימים להכירך" ענתה הקורן "זה קובי ואני קרני, קורן אור." "אתה גר כאן, על החול הgas, על חוץ?" שאל קובי. "כן" ענה העכבר "ולא הייתי מחליף את המקום לאחר. שם מתחת הסלע יש לי מאורה קטנה ובין הסלעים צומחים גרגירים טעימים וDSA. כל בוקר אני מביט איך המשמש רוחצת לפני המים הזהובים. זה מראה נהדר" סיפר. "כמה מוזר" אמר קובי "קדם פגשנו צפרדע שרצה לעוף אתה אומר שאין רוצה לווז מכאן. אבל עכשו הגיע זמן שנחזור הביתה".

קרני הביטה אל השמש. "כִּי כִּי נחזר" ביקשה. הם נפרדו מהעابر הורוד, ניקו את המפרש מהחול שדבק בו ודחפו את הספינה על הגדה החולית. הספינה עלתה על המים והפליגה בכoon המשמש השוקעת. נשמעו הציפורים המתאמנות לשירות הערב. הידדים הגיעו למחזח וקשרו את הספינה. על פני המים הופיעו צבעי שקיעה נהדרים היוצרים שביל מעל האגם. על השביל מיהרו הביטה קרנות האור המאחרות. גם קרני, הקרון של קובי,

הסתובבה והביטה על הפילון. "להתראות, קובי" אמרה קצת בעצב "להתראות קרני, תבואו אליו עוד פעם" קרא קובי והידדים נפנו זה לזה לשלאם. קובי שם את תרמilio על הגב ורץ מהר הביטה, דרך העיירה. "כמה נעים היה" מלמל אחרי מקלחת כנסחוב במיטה.

"לילה טוב" זמזמו הכוכבים והשקט הכחול כיסה את העולם. רק הירח הציג את מצחו הכספי מול רוחות הערב וחלם על עולמות האחרים.